

S E N T È N C I A

Magistrats Srs.
Josep Maria PIJUAN CANADELL
Jacques RICHIARDI
Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL

Andorra la Vella, onze de juliol del dos mil setze.

VIST en judici oral i públic pel Tribunal de Corts, el recurs d'apel·lació contra la sentència dictada en data 10 de desembre del 2015 per l'Hble. Tribunal de Batlles en la causa núm. 2900036/2014, seguida per uns presumptes delictes menors de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill concret per a la vida o la salut de les persones a causa del consum de drogues o substàncies d'efectes anàlegs, de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, de crebantament de

condemna de privació del permís de conduir i de lesions per imprudència greu, contra A. P. T., essent part apel·lant el Ministeri Fiscal, representat per la Sra. Carolina BAILEN VILA, i sent part apel·lada l'acusat A. P. T., defensat pel Lletrat Sr. Jordi ZGAFAS PICAÑOL; actuant de ponent el Magistrat Sr. Jacques RICHARDI i havent designat el Tribunal ponent per la redacció de la sentència al Magistrat Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS DECLARATS PROVATS EN LA SENTÈNCIA APELADA:

Són fets provats i així es declara que vers les set hores del matí del 19 d'octubre del 2014, agents de Policia es presentaren al Camí Ral de La Massana, després de rebre un requeriment del Despatx central com a conseqüència d'haver-s'hi produït un accident de circulació, veient-se implicats el vehicle marca Volkswagen, model Golf GTI, matrícula AND-XXXXX, propietat d'Eros A. P. T., i el vehicle marca Renault, model Clio, matrícula AND-XXXXX; que al lloc apreciaren que ambdós vehicles tenien importants danys; que el vehicle Volkswagen Golf GTI, va col·lidir amb el vehicle Renault Clio, que es trobava aparcad al marge esquerra de la via; que dempeus, prop dels vehicles, s'hi trobaven el processat A. P. T., que presentava evidents símptomes externs d'anar sota la influència de begudes alcohòliques, i la seva parella N. R. C.; que els agents de Policia controlaren a A. P. T., que es negà, en ser requerit, a efectuar la prova d'alcoholèmia no acceptant, tampoc, realitzar una analítica de sang, en manifestar no ser ell el conductor del vehicle Volkswagen Golf GTI sinó la seva parella N. R. C.; que N. R. C. negà que fos ella que conduís, manifestant que A. P. T. n'era el conductor; que a resultes de la col·lisió, N. R. C. va patir una contusió abdominal i una contusió al braç esquerre; que en el moment dels fets, el processat A. P. T. era objecte del compliment d'una condemna de privació del permís de conduir.

RESULTANT SEGON. La part dispositiva de la sentència apel·lada conté següent pronunciament:

que hem d'absoldre i absolem A. P. T. dels delictes menors de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill per al trànsit, de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, de crebantament de pena de privació del permís de conduir i de lesions per imprudència greu, dels quals era acusat;

que hem de declarar i declarem d'ofici les despeses processals causades.

RESULTANT TERCER. El Ministeri Fiscal, part apel·lant, interposa recurs d'apel·lació en temps i forma legals, per entendre que al judici oral es practicà prova de càrrec suficient i vàlidament constituïda per a desvirtuar el principi de presumpció d'innocència de l'acusat A. P. T., i que el Tribunal de Batlles ha incorregut en un l'error en la valoració de la prova, doncs en absolut es pot considerar que únicament existeixen les versions contradictòries de l'acusat i de la testimoni N. R. C., qui ha mantingut una única i coherent versió dels fets des de l'inici del procediment explicant que la nit dels fets ella anava de passatgera al vehicle conduït per A. P. T., i que aquest es trobava en un estat d'embriaguesa important quan tingué l'accident en què resultà ferida ella mateixa, versió de la testimoni que fou confirmada per les testificals dels agents del Servei de Policia titulars dels carnets núm. PO361 i PO386, els quals declararen davant del Tribunal a quo que aquella nit, una volta arribaren al lloc de producció dels fets, N. R. C. els hi manifestà que era A. P. T. qui conduïa.

Assenyala el Ministeri Fiscal que hi ha, a més a més de dita prova testifical, els indicis de que A. P. T. ja ha estat condemnat en data 18 de setembre de 2014 a la pena, entre altres, de privació

del seu permís de conduir per un període d'un any, per la qual cosa resulta evident que tenia motius suficients per faltar a la veritat davant del Tribunal *a quo*, i la testifical de l'agent del Servei de Policia titular del carnet núm. PO282, manifestant que la nit anterior als fets va veure sense cap mena de dubte a l'acusat conduint un vehicle automòbil per la vila del Pas de la Casa.

Per tot l'exposat, el Ministeri Fiscal sol·licita al Tribunal que dicti sentència per la que es revoqui íntegrament la sentència dictada en primera instància i es condemni a A. P. T. de conformitat amb les peticions interessades pel Ministeri Fiscal, elevades a definitives en l'acte del judici oral.

RESULTANT QUART. La defensa de l'acusat A. P. T., part apel·lada, s'oposa al recurs formulat per considerar que no hi ha cap prova que pugui trencar la presumpció d'innocència del seu defensat, al·legant que ningú el va veure conduir en el moment dels fets d'autes, i que el fet de que l'agent del Servei de Policia amb carnet professional núm. PO282 l'hagués vist conduint la nit anterior, no té cap relació en el cas doncs dit agent no el va veure conduint en els moments dels fets d'autes. Afegeix que el seu defensat i la testimoni Sra. N. R. C. sempre han mantingut les seves versions, que són contradictòries, però que les lesions que va patir la Sra. N. R. C. semblen indicar que era ella qui conduïa el vehicle, assenyalant que la Sra. N. R. C. també té motius per negar que conduís, doncs també s'enfrontaria a una condemna per conducció en estat d'embriaguesa i a una sanció administrativa per conduir sense permís.

No havent-hi cap prova que acrediti que el seu defensat A. P. T. conduís el vehicle, entén que no s'ha trencat la presumpció d'innocència que l'empara i, per aquest motiu, s'oposa al recurs formulat pel Ministeri Fiscal i sol·licita la confirmació de la sentència recorreguda.

S'ACCEPTEN ELS FETS PROVATS DE LA SENTÈNCIA APEL·LADA, amb el següent afegit:

L'acusat A. P. T. ha estat condemnat:

- per Ordenança Penal ferma de data 26 de febrer del 2011 com autor d'un delictes menor de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill concret per a la vida i seguretat de les persones a causa del consum de drogues, a la pena de sis mesos de privació del permís de conduir.

- per Ordenança Penal ferma de data 8 d'agost del 2012 com autor d'un delictes menor de conducció de vehicle amb un grau d'alcoholèmia superior a 0,8 grams d'alcohol per litre de sang, a la pena de set mesos de privació del permís de conduir.

- per Ordenança Penal ferma de data 27 d'abril del 2013 com autor d'un delictes menor de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill concret per a la vida i seguretat de les persones a causa del consum de drogues, a la pena de quinze mesos de privació del permís de conduir.

- per Ordenança Penal ferma de data 18 de setembre del 2014 com autor d'un delictes menor de conducció de vehicle amb un grau d'alcoholèmia superior a 0,8 grams d'alcohol per litre de sang i d'un delictes menor de refús a sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, a la pena d'un any de privació del permís de conduir.

TAMBÉ S'ACCEPTEN ELS SEUS FONAMENTS JURIDICS EN TOT ALLÒ QUE NO S'OPOSI ALS QUE ES DIRAN.

CONSIDERANT PRIMER. El Ministeri Fiscal formula recurs d'apel·lació contra l'absolució de l'acusat A. P. T. dels delictes que li imputava, un delictes menor de conducció de vehicle automòbil en

un estat del qual es derivi un perill per al trànsit, un delict menor de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, un delict menor de crebantament de pena de privació del permís de conduir i un delict menor de lesions per imprudència greu tipificats, respectivament, als articles 268.1, 269, 428.6 i 117.2 del Codi penal, imputació que el Ministeri Fiscal fonamentava en l'existència de prova suficient de que fou l'acusat qui conduïa el vehicle Volkswagen Golf GTI matrícula AND-XXXXX, fent-ho sota la influència de begudes alcohòliques, i havent-se negat a realitzar la prova d'alcoholèmia.

Assenyala el Ministeri Fiscal en l'escrit del recurs que la prova de càrrec s'integra per les declaracions de la testimoni N. R. C., a la que atorga plena credibilitat per haver mantingut una única i coherent versió dels fets des de l'inici del procediment, versió que troba aval en la testificals dels agents del Servei de Policia titulars dels carnets núm. PO361 i PO386, que tenen declarat que, en arribar al lloc dels fets, N. R. C. els manifestà que era A. P. T. qui conduïa.

La sentència apel·lada absolt l'acusat A. P. T. dels delictes que li foren imputats pel Ministeri Fiscal en base als principis de la presumpció d'innocència i de *in dubio pro reo*. Així ho raona al 8é Considerant *no hi ha en autes cap mitjà de prova suficientment incriminatori per a desvirtuar el principi de presumpció d'innocència d'A. P. T.; que de les declaracions dels agents de Policia no se'n desprenen més que hipòtesis de la suposada conducció del vehicle per part d'A. P. T., ja que cap d'ells el veié conduir, privilegiant la versió de la seva parella, malgrat negar-ho ell, i donant per fet que era ell que conduïa; que en mèrits del principi in dubio pro reo.*

El principi de la presumpció d'innocència, proclamat en l'article 10.2 de la Constitució, significa que ningú no pot ser condemnat sense prova de càrrec vàlidament obtinguda i produïda amb totes les garanties que exigeix el dret a la defensa, garantit en el mateix article 10.2 de la Constitució.

La presumpció d'innocència va lligada a la manca de prova de càrrec. I el principi *in dubio pro reo* descansa, no sobre la manca de prova, sinó sobre l'existència d'un dubte raonable, dubte raonable que és absolutament incompatible amb el ple convenciment del Tribunal que exigeix tota condemna.

CONSIDERANT SEGON. De l'examen de l'acta del judici oral celebrat en primera instància resulta que es va practicar prova, com fou la declaració de la perjudicada N. R. C., qui manifestà que A. P. T. va consumir begudes alcohòliques i que en sortir ell va agafar el cotxe, que estava bastant *borratxo* i fins i tot va vomitar a l'aparcament del *Tabola*.

La declaració de la perjudicada clarament incrimina l'acusat A. P. T., ara bé, el Tribunal de Batlles no ha donat plena credibilitat a les manifestacions de dita perjudicada, tot i que, com es refereix en el 5è Considerant de la sentència, la coherència de la versió de la perjudicada al judici oral amb la donada a la declaració a la Batllia.

La prova practicada al judici oral es limità a les manifestacions de l'acusat i de la perjudicada, doncs el testimoniatge de l'agent del Servei de Policia amb carnet professional núm. PO282 va referit a uns fets ocorreguts el dia anterior que no són objecte d'acusació. I, com encertadament raona la sentència apel·lada, la declaració de l'acusat A. P. T. i la testimoni N. R. C. són contradictòries, i *no hi ha en autes cap altre mitjà de prova que pugui acreditar fefaentment qui conduïa el vehicle, no havent-hi cap testimoni presencial dels fets ni cap càmera que els recollís*.

El Tribunal de Batlles fa una raonada i suficientment extensa valoració de les manifestacions de l'acusat i de la perjudicada, tenint en compte no sols declaracions de l'esmentat agent del Servei de Policia sinó, de manera més principal, les lesions que va

patir N. R. C., i no arriba a la plena convicció de que fos l'acusat A. P. T. qui conduïa el vehicle, manca de convicció que determina la seva absolució.

Vist l'exposat, la qüestió rau en la valoració de la prova feta pel Tribunal de Batlles, que entenem no ha de ser objecte de rectificació en aquesta segona la instància per no ser, en absolut, ni arbitrària ni errònia, atès el resultat de la prova practicada a la primera instància.

Sabem que el recurs d'apel·lació permet al Tribunal *ad quem* revisar la valoració de la prova feta pel òrgan judicial d'instància, però atesos els principis d'immediació, publicitat i contradicció, rectors del judici oral, aquesta facultat haurà d'exercir-se amb mesura i tan sols en aquells supòsits en que l'error en l'apreciació de la prova és ben evident, i així en resulta de les proves documentals o dels informes pericials que el Tribunal *ad quem* pot també apreciar per sí mateix, però no en aquells altres supòsits en que la prova practicada es limita a les declaracions dels implicats, denunciant i denunciats, àdhuc dels testimonis, per quina valoració té una absoluta importància el principi d'immediació. D'acord amb aquest principi, reconegut en l'article 160 del Codi de Procediment Penal, el Tribunal, avaluant segons la seva consciència les proves practicades, les raons exposades per l'acusació i la defensa i les manifestacions dels encausats, dictarà sentència.

Com ja s'ha exposat, en el cas d'autores, la prova practicada a la instància es limita a les declaracions de l'acusat, de la perjudicada i un testimoni que no ho és directe dels fets, sinó que aporta fets ocorreguts el dia anterior.

Mancat aquest Tribunal de la immediació pròpia del judici oral, no procedeix revisar el grau de credibilitat que l'acusat i la perjudicada han merescut al Tribunal de Batlles, mancades les versions contradictòries de corroboracions objectives que permetin atorgar major credibilitat a l'una respecte de l'altra.

Procedeix, doncs, desestimar el recurs d'apel·lació pel que fa a l'absolució de l'acusat A. P. T. dels delictes menors de conducció de vehicle automòbil en un estat del qual es derivi un perill per al trànsit, de crebantament de pena de privació del permís de conduir i de lesions per imprudència greu.

CONSIDERANT TERCER. El Ministeri Fiscal formulà acusació contra A. P. T. també pel delicte menor de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, tipificat a l'article 269 del Codi penal, per haver-se negat a realitzar la prova d'alcoholèmia quan fou requerit pels agents del Servei de Policia, i a la sentència apel·lada el Tribunal de Batlles declara provat que *els agents de Policia controlaren a A. P. T., que es negà, en ser requerit, a efectuar la prova d'alcoholèmia no acceptant, tampoc, realitzar una analítica de sang, en manifestar no ser ell el conductor del vehicle Volkswagen Golf GTI sinó la seva parella N. R. C..*

Aquests fets declarats provats constitueixen un delicte menor de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia de l'article 269 del Codi penal, doncs el precepte castiga a *Qui refusi sotmetre's a la prova de control de tòxics o d'alcoholèmia quan sigui legítimament requerit per un agent de l'autoritat i no accepti sotmetre's a una prova d'anàlisi de sang.*

El delicte de refús a sotmetre's a la prova d'alcoholèmia no decau pel fet de no poder-se demostrar que l'acusat fos el conductor del vehicle, com raona el Tribunal de Batlles a la sentència apel·lada. Com sigui que la conducta típica s'emmarca en els delictes contra la seguretat del trànsit, els agents del Servei de Policia poden requerir sotmetre's a la prova a qualsevol de les persones respecte de les quals tinguin indicis fonamentats de que han estan exercint la conducció d'un vehicle automòbil. Per tant, en el cas de trobar-se el vehicle parat, com fou el cas d'autes, i davant del dubte de qui era el veritable conductor del vehicle, els agents poden requerir a qualsevol dels ocupants del vehicle respecte del

qual hi hagin indicis de ser eventual conductor, i no sols a qui es trobi assegut al volant del vehicle. I en el cas d'autes els indicis resultaven de les manifestacions en el mateix lloc de l'accident de la lesionada N. R. C..

Procedeix, doncs, estimar parcialment el recurs d'apel·lació formulat pel Ministeri Fiscal i revocar parcialment la sentència dictada pel Tribunal de Batlles en el sentit de condemnar a l'acusat A. P. T. com a penalment responsable en concepte d'autor d'un delictes menor de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, tipificat a l'article 269 del Codi penal, amb la concurrència de la circumstància agreujant de reincidència de l'article 30.7 del Codi penal, ateses les anteriors condemnes per Ordenances Penals fermes, ans relacionades, antecedents que no es poden considerar cancel·lats.

Atesa la concurrència de la circumstància de reincidència, imposablem a l'acusat la pena de dos anys de privació del permís de conduir.

CONSIDERANT QUART. Es declaren d'ofici les costes processals causades en aquesta instància, a l'empara del disposat en els articles 174, 175.1 i 180.3 del Codi de Procediment Penal.

VIST les disposicions legals aplicables al present cas, el Tribunal de Corts,

F A L L E M :

Estimem parcialment el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència de data deu de desembre del

dos mil quinze dictada pel Tribunal de Batlles, i REVOQUEM PARCIALMENT dita sentència, en el sentit de CONDEMNAR a l'acusat A. P. T. com a responsable penalment en concepte d'autor d'un delict menor de refús de sotmetre's a la prova d'alcoholèmia, amb la concurrència de la circumstància agreujant de reincidència, a la pena de DOS ANYS DE PRIVACIÓ DEL PERMÍS DE CONDUIR.

Confirmem la resta dels pronunciaments de la sentència apel·lada i declarem d'ofici les despeses processals causades en aquesta instància.

Així per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.